

Tegenover de aanvallen van de bourgeoisie, hebben we een verenigde en massale strijd nodig!

In alle landen, in alle sectoren, lijdt de arbeidersklasse onder een ondraaglijke verslechtering van haar levens- en arbeidsomstandigheden. Alle regeringen, of ze nu rechts of links, traditioneel of populistisch zijn, vallen haar meedogenloos aan. De aanvallen volgen elkaar op onder de druk van de zich verergerende wereldwijde economische crisis.

Ondanks de angst voor een onderdrukkende gezondheids crisis, begint de arbeidersklasse te reageren. In de afgelopen maanden is de strijd losgebarsten in de Verenigde Staten, Iran, Italië, Korea, Spanje, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk. Natuurlijk zijn dit geen massale bewegingen: de stakingen en demonstraties zijn nog te mager, te versnipperd. Toch houdt de bourgeoisie hen scherp in het oog, zich bewust van de omvang van de opborrelende woede.

Hoemoeten we de aanvallen van de bourgeoisie het hoofd bieden? Geïsoleerd en verdeeld, ieder in zijn 'eigen' bedrijf, in zijn 'eigen' sector? Dat maakt ons zeer zeker machteloos! Dus hoe kunnen we een verenigde en massale strijd ontwikkelen?

Een drieste verslechtering van levens- en arbeidsomstandigheden

De prijzen rijzen de pan uit, vooral voor eerste levensbehoeften zoals voedsel, energie en vervoer. In 2021 is de inflatie al hoger dan na de financiële crisis van 2008. In de Verenigde Staten is ze 6,8%, het hoogste niveau in 40 jaar. In Europa zijn de energiekosten de afgelopen maanden met 26% gestegen! Achter deze cijfers gaan in werkelijkheid steeds meer mensen schuil die moeite hebben om voedsel, huisvesting, verwarming en vervoer voor zichzelf te regelen. De wereldvoedselprijzen zijn met 28% gestegen, wat een directe bedreiging vormt voor de ondervoeding van bijna een miljard mensen in de armste landen, vooral in Afrika en Azië.

Door de verergering van de wereldwijde economische crisis wordt de concurrentie tussen de staten steeds heviger. Om de winsten op peil te houden, is het antwoord altijd hetzelfde, overall, in alle sectoren, zowel in de particuliere als in de openbare sector: vermindering van het personeel, verhoging van het werkritme, bezuinigingen, ook op materiaal dat verband houdt met de veiligheid van de werkers. In januari gingen in Frankrijk leraren massaal de straat op om te protesteren tegen hun onwaardige arbeidsomstandigheden. Ook zij leven dagelijks in de kapitalistische hel door gebrek aan middelen en personeel. In de demonstraties werd op de plakaten een zeer juist idee weergegeven: "Wat ons overkomt gaat terug tot ver voor Covid!"

Het lot van de werkers in de gezondheidszorg illustreert dit perfect. De pandemie heeft het gebrek aan dokters, ziekenverzorger, verplegers, bedden, maskers, jassen, zuurstof... aan absoluut alles aan het licht gebracht! De chaos en uitputting in de ziekenhuizen sinds het begin van de pandemie is niets anders dan het gevolg van de bezuinigingen die alle regeringen, in alle landen, tientallen jarenlang hebben doorgevoerd. Zozeer zelfs dat de WHO zich in haar laatste rapport genoodzaakt ziet alarm

te slaan: "In meer dan de helft van de behoeften wordt niet voorzien. Wereldwijd is er een tekort van 900.000 vroedvrouwen en 6 miljoen verpleegkundigen. [...] Dit reeds bestaande tekort is nog verergerd door de pandemie en de druk op dit overbelaste personeelsbestand." In veel arme landen heeft een groot deel van de bevolking niet eens toegang tot vaccins, alleen omdat het kapitalisme gebaseerd is op het winst oogmerk.

De arbeidersklasse bestaat niet alleen uit industrie arbeiders: zij bestaat uit alle loontrekkenden (van uitzendkrachten tot ambtenaren), werklozen, veel studenten, gepensioneerde arbeiders ...

Dus, ja, "wat ons overkomt gaat terug tot ver voor Covid"! De pandemie is het product van het zieltogende kapitalisme, wiens onoverkomelijke crisis zij nog eens verergert. Niet alleen heeft dit systeem zijn onmacht en desorganisatie getoond ten overstaan van een pandemie die, vooral onder de uitgebuitenen en de armsten, al meer dan tien miljoen levens heeft geëist, maar het zal onze levens- en arbeidsomstandigheden blijven verslechteren, het zal mensen blijven ontslaan, hen uitpersen, hen onzekere jobs opleggen, hen armer maken. Onder het gewicht van haar tegenstellingen kan het alleen maar verstrikt blijven in eindeloze imperialistische oorlogen, en nieuwe milieurampen veroorzaken, bronnen van chaos, van conflicten, van ellende en van nieuwe, nog ernstiger pandemieën. Dit systeem van uitbuiting heeft de mensheid geen andere toekomst te bieden dan leed en ellende.

Alleen de strijd van de arbeidersklasse biedt een ander perspectief, dat van het kommunisme: een maatschappij zonder klassen, zonder naties, zonder oorlogen, waar alle vormen van onderdrukking worden afgeschaft. Het enige perspectief is de kommunistische wereldrevolutie!

Een toename van woede en strijdbaarheid

In 2020 viel overal ter wereld een loden deken over de maatschappij met herhaalde lockdowns, spoedopnames in ziekenhuizen en miljoenen sterfgevallen. Na de opleving van de strijd wil, die zich in 2019 in verschillende landen had gemanifesteerd, meer bepaald tijdens de beweging tegen de pensioenhervorming in Frankrijk, is de strijd van de werkers plotseling tot stilstand gekomen. Maar vandaag borrelt de woede opnieuw op en zien we een opflakking van de strijd wil:

- In de Verenigde Staten trof een reeks stakingen industriële ondernemingen zoals Kellogg's, John Deere, PepsiCo, maar ook de gezondheidssector en privé-klinieken, zoals in New York.

- In Iran zijn de arbeiders van meer dan 70 vestigingen in de oliesector deze zomer in staking gegaan tegen de lage lonen en de hoge kosten van levensonderhoud. Dit was de eerste keer in 42 jaar!

- In Korea moesten de vakbonden een algemene staking organiseren voor sociale bescherming, tegen preciaire jobs en ongelijkheid.

- In Italië zijn er vele actiedagen geweest tegen ontslagen en de afschaffing van het minimumloon.

- In Duitsland zag de vakbond van de openbare diensten zich, geconfronteerd met een groeiende mobilisatie, genoodzaakt met stakingen te dreigen om loonsverhogingen te verkrijgen;

- In Spanje, in Cadiz, kwamen metaalarbeiders in verzet tegen een loonsverlaging van gemiddeld 200 euro per maand. Werkers in overheidsdienst in Catalonië demonstreerden tegen het ontoelaatbare gebruik van tijdelijke banen (meer dan 300.000 werkers in overheidsdienst hebben onzekere jobs). Arbeidersstrijd vond plaats bij de spoorwegen in Mallorca, bij Vestas, bij Unicaja, bij de metaalarbeiders van Alicante, in verschillende ziekenhuizen, allemaal gericht tegen ontslagen.

- In Frankrijk kwam dezelfde ontevredenheid tot uiting in stakingen of demonstraties in de vervoersector, onder de vuilnisopalers, bij het spoorwegpersoneel en de leraren.

- Hetzelfde geldt voor Groot-Brittannië, waar we stakingen en andere acties hebben gezien in de universiteiten, onder de recyclingwerkers, in het openbaar vervoer, in de gezondheidszorg, en in andere sectoren.

Toekomstige gevechten voorbereiden

Al deze gevechten zijn belangrijk omdat zij aantonen dat de arbeidersklasse niet bereid is alle offers te aanvaarden die de bourgeoisie haar probeert op te leggen. Maar we moeten ook de zwakheden van onze klasse erkennen. Al deze acties worden gecontroleerd door de vakbonden die, overal, de arbeiders verdelen en isoleren met sectoriële eisen, de strijd inkaderen en saboteren. In Cádiz hebben de vakbonden geprobeerd de strijdende arbeiders op te sluiten in de lokalistische val van een 'burgerbeweging' om 'Cádiz te redden', alsof de belangen van de arbeidersklasse liggen in de verdediging van regionale of nationale belangen en niet in de band met hun klassezusters en -broeders over sectoren en grenzen heen! De arbeiders hebben nog steeds moeilijkheden om zich te organiseren, om de organisatie van de strijd in eigen handen te nemen, om zich te hergroeperen in soevereine algemene vergaderingen, om te strijden tegen de verdeeldheid die ons door de vakbonden wordt opgedrongen.

Er bestaat ook een bijkomend gevaar dat de arbeidersklasse de verdediging van haar klasseneisen opgeeft door zich aan te sluiten bij bewegingen die niets te maken hebben met haar belangen en strijdmethoden. We hebben dergelijke bewegingen gezien met de 'gele hesjes' in Frankrijk, of, meer recentelijk, in China, tijdens de ineenstorting van de vastgoedgigant Evergrande (een spectaculair symbool van de realiteit van een China met een te grote schuldenlast), die vooral het protest uitlokte van de kleine geruïneerde eigenaars. In Kazachstan werden massale stakingen in de energiesector uiteindelijk omgebogen in een uitzichtloze 'volksopstand', gevangen in conflicten tussen naar de macht strevende burgerlijke klieken. Telkens wanneer arbeiders zichzelf oplossen in het 'volk' als 'burger', door van de burgerlijke staat te eisen dat hij 'de dingen verandert', veroordelen zij zichzelf tot machteloosheid.

De beweging tegen de CPE moet een inspiratiebron zijn voor onze toekomstige strijd

In 2006 werd de bourgeoisie in Frankrijk gedwongen de aanval te staken en zich terug te trekken vanwege een massale strijd die zich dreigde uit te breiden naar andere sectoren. In die tijd kwamen studenten met onzekere jobs in opstand tegen een hervorming die een 'Contrat Première Embauche' (CPE: Eerste Werkcontract) invoerde, dat niet anders betekende dan onderbetaalde en superuitgebuide jobs. Zij hadden geweigerd zich te isoleren en te verdelen door specifieke leuzen te verwerpen.

Tegen de vakbonden in hadden zij hun algemene vergaderingen opengesteld voor alle categorieën van werkers en voor de gepensioneerden. Zij hadden begrepen dat zij de strijd tegen de werkonzekerheid van de jeugd naar voren moesten brengen als een symbool van de bestaansonzekerheid van allen.

Gedragen door solidariteit tussen de sectoren en de generaties, had deze beweging, demonstratie na demonstratie, aan kracht gewonnen. Het was deze dynamiek van eenheid en massaliteit die de bourgeoisie schrik aanjoeg en haar dwong om de CPE in te trekken.

Om ons op de strijd voor te bereiden moeten we, waar we maar kunnen, samenkomen om te debatteren en te leren van de strijd uit het verleden. Het is van vitaal belang de strijdmethoden naar voren te brengen die de arbeidersklasse sterk hebben gemaakt en die haar op bepaalde momenten in haar geschiedenis in staat hebben gesteld de bourgeoisie en haar systeem aan het wankelen te brengen:

het zoeken naar steun en solidariteit buiten het 'eigen' bedrijf, de 'eigen' sector, de 'eigen' stad, de 'eigen' streek, het 'eigen' land;

een zo breed mogelijke discussie over de behoeften van de strijd, ongeacht het bedrijf, de sector of het land;

de zelfstandige organisatie van de strijd, met name door middel van algemene vergaderingen, zonder de controle over te laten aan de vakbonden of aan enig ander controleorgaan van de bourgeoisie.

Bereid de verenigde en zelfstandige strijd van morgen voor!

Internationale Kommunistische Stroming, januari 2022

We verspreiden dit pamflet in alle landen waar onze militanten aanwezig zijn. Degenen die het eens zijn met de inhoud van deze tekst kunnen het downloaden van de bijgevoegde pdf en het zo goed mogelijk verspreiden. In het eerste weekend van maart houden we online discussiebijeenkomsten in het Engels over de crisis van het systeem, de klassenstrijd en de rol van revolutionairen.

De sectie van de IKS in België en Nederland organiseert ook een online permanentie (discussie bijeenkomst) op zaterdag 12 maart om 14:00 uur waar u onderwerpen ter discussie kan voorleggen en waar we zullen ingaan op de redenen voor de publicatie van dit internationaal pamflet. Als u wilt deelnemen aan een van deze discussies.

**Schrijf U in via ons mailadres: benelux@internationalism.org
of volg onze website op nl.internationalism.org.**

